

ПЕРШІ СУБОТИ МІСЯЦЯ:

молебень
про відшкодування
Непорочному Серцю
Богородиці

Пропозиція матеріалів,
які можна використовувати у парафіях
Кам'янець-Подільської дієцезії
для молебнів Перших Субот Місяця

ПЕРШІ СУБОТИ МІСЯЦЯ - це богослужіння відшкодування Непорочному Серцю Марії блюзнірств, які вчиняють люди:

- проти Її Непорочного Зачаття;
- проти Її дівочства;
- проти Її Божественного Материнства, коли Марію

визнають лише матір'ю людини;

- за блюзнірства тих, які намагаються відверто прищепити в серцях дітей байдужість, погорду а навіть ненависть до Непорочної Матері;

- за блюзнірства тих, які зневажають Її безпосередньо в Її святих зображеннях.

10 грудня 1925 року Марія з Дитятком об'явилася с. Луції і показала їй своє Серце, оточене терням. Марія сказала:

«Дочко моя, поглянь на моє Серце оточене терням, яким невдячні люди через блюзнірства і невірність його безустанно ранять. Принаймні ти старайся приносити мені радість, і проголошуй від мого імені, що я прибуду в годину смерті з благодаттю, потрібною для спасіння, до тих, які протягом 5 місяців у перші суботи приступлять до Сповіді, приймуть Святе Причастя, промовлять одну частину Розарію, і роздумуючи над п'ятнадцятьма таємницями Розарію протягом п'ятнадцяти хвилин, будуть мені товаришувати з наміром відшкодування».

УМОВИ ВИКОНАННЯ БОГОСЛУЖІННЯ ПЕРШИХ СУБОТ МІСЯЦЯ:

(при виконанні кожної з умов, важливо пам'ятати про намір: відшкодування за гріхи проти Непорочного Серця Марії)

- 1. Свята Сповідь** (за необхідності);
- 2. Прийняття Святого Причастя;**
- 3. Молитва однієї частини Розарію;**
- 4. 15-хвилинне роздумування** (медитація) **над таємницями Розарію** (можна вибрати одну таємницю з двадцяти)

Слід також підкреслити, що, окрім винагородження, важливим є посвячення Непорочному Серцю Марії.

Гіацинту і Франциска Я незабаром заберу. Ти, однак, залишишся ще на якийсь час. Ісус хоче послужитися тобою, щоб люди Мене пізнали і полюбили. Він хоче встановити у світі культ до Мого Непорочного Серця.
Фатіма, 13 червня 1917 року

Медитація
Квітень 2024

Воскресіння Ісуса Христа

У роздумах сьогоднішньої Першої Суботи ми просимо Тебе, Фатімська Пані, про Твою особливу присутність і заступництво. Ми хочемо поміркувати над нашою найважливішою правдою віри, без якої вона втратила б свою суть. Ми хочемо роздумувати про Воскресіння Господа Ісуса. Від початку народження Церкви правда про Воскресіння була в центрі віри. Воскресіння було суттю Доброї Новини. У своїй першій катехизі, про яку ми читаємо в книзі Діань Апостолів, Святий Петро нагадує нам про життя і смерть Ісуса для того, щоб сказати наприкінці, що «Бог воскресив Його, розірвавши пута смерті». Страсті Господні в устах Апостола ведуть до найважливішого – свідчення про Воскресіння.

Від прийняття Воскресіння Ісуса залежав відповідний підхід до всього життя Христа, Його вчення та Його смерті. Життя Ісуса з усім Його незвичайним вченням про любов Бога до людини не мало б великого значення, якби Ісус не Воскрес із мертвих. «А коли Христос не воскрес, то даремна ваша віра і ви перебуваєте в своїх гріхах досі», - нагадує нам святий апостол Павло. Ісуса, який не Воскрес би з мертвих, навіть якби він жив і помер за правду, ми могли б шанувати, як якогось героя; але ми не могли б визнати Його Переможцем гріха, смерті і сатани; ми не могли віддати Йому Божественну честь і прийняти Його, як Господа нашого життя, якого ми повинні не тільки любити, але й у всьому наслідувати, також у Його стражданнях і смерті на хресті. Це фундаментальна правда нашої віри. Смерть завершується Воскресінням, темрява перетворюється на світло перемоги. Але перед тим, як воно з'явилося, було три дні темряви, три дні, коли Ісуса вбили та поклали до могили.

Мамо, а де була ти в ці тяжкі дні? У ці темні дні, коли тіло Христа, зняте з хреста, поклали в гріб і закрили великим каменем?

Ми знаємо, що учні розбіглися. З дванадцяти Апостолів вистояв і залишився під хрестом вмираючого Ісуса лише святий Йоан. Віра Апостолів змінилася, вона зламалася. Не витримали випробування. Церква, народжена з проколеного боку Ісуса народжується в тобі, Маріє – «Ось мати твоя», і в улюбленому учні – «Ось Син Твій».

У Тобі, Маріє, віра пережила ці темні дні невірства учнів Господа Ісуса. У Твоєму Непорочному і Болісному Серці вмираючий Спаситель поклав, ніби в депозит, віру молододі спільноти. Віра Першої Церкви збереглася в Материнському Серці до того дня, коли Воскреслий Син з'явився Своїм учням, і вони увірували в Нього. Воскреслий Господь з'являється Одинадцятьом тому, що вони цього потребують; вони схожі на нас, які потребуємо підтримки, і які мають повірити свідченню тих, які (який Божий парадокс), не повірили, поки не побачили. Як читаємо в Євангелії, Ісус докоряв їм за брак віри, за впертість, що не вірили тим, хто бачив Його Воскреслим.

А ти, Маріє, не потребувала підтримки ні розради, оскільки ти залишилася сильна вірою до кінця. Бо ти була втішена в інший, внутрішній і духовний спосіб. Ти вже тоді була першою в цій ситуації, в якій опиняться інші покоління віруючих, які також не зможуть побачити, а від них вимагатимуть віри. Ти є тією, яка не перестала вірити, і тобі не потрібно було бачити. Мамо, нам потрібно це світло, бо «наші очі ще ув'язнені».

Часто під час Святої Меси ми дещо механічно повторюємо: «Проголошуємо смерть Твою, Господи Ісусе, сповідуємо Твоє воскресіння і очікуємо Твого пришествя в славі.». Але що це означає? Навіть спочатку для учнів Ісуса ця подія стала шоком. Євангелисти пишуть, що коли вони виявили порожній гріб, вони були дуже здивовані. Не очікували Воскресіння. Ісус заповідав, але Євангелисти пишуть, що учні не до кінця зрозуміли це. Не тільки апостоли мали трудність з прийняттям таємниці Воскресіння Ісуса. Ця правда настільки шокуюча, що люди опиралися, щоб її прийняти і багато хто чинить цей опір і сьогодні. Коли святий Павло навчав, багато людей віруючих, хоч би ті з коринфської громади, стверджували, що немає Воскресіння. Апостол сказав їм з докором: «Коли ж про Христа проповідується, що він воскрес із мертвих, як же деякі між вами кажуть, що нема Воскресіння мертвих. Коли ж нема Воскресіння мертвих, то і Христос не воскрес» (1 Кор 15, 12-13).

Проповідування Доброї Новини в Афінах, у відомому місті через розвиток філософії, «зазнало поразки» через правду про Воскресіння Ісуса. Коли Павло згадав про Воскресіння, жителі славетного міста, більше довіряючи своєму розуму, ніж свідченню Апостола Народів, проігнорували його банальним твердженням: «Послухаємо тебе іншим разом».

Учні Ісуса не зрозуміли і боялися Його запитати про що він насправді говорив. Наче слухали, кивали головами, але пропускали це попри вуха. Так само, як і ми. Повторюємо, погоджуємось, але чи справді ми віримо? Визнаємо, що «третього дня Він Воскрес із мертвих», ми віримо у «Воскресіння мертвих», але живемо так, ніби нічого більше не буде. Чи ми взагалі усвідомлюємо, що існує вічність? Здається, що для багатьох земна перспектива є єдиною. Живуть тут і тепер, а що є там, потім... хто знає? «Звідти ніхто не повернувся, нам ніхто не казав», – повторюють банальні та нерозумні твердження.

Так було з жінками, Які прийшли до гробу: хотіли намастити, вшанувати поховане мертве тіло Господа Ісуса. Так було з учнями, які, розсіяні, повільно виходили із своїх домівок для того, ймовірно, щоб покинути небезпечний Єрусалим і повернутися в Галілею, додому, до озера, до риби, до того, що було раніше. Щось закінчилось: можливо, Христос, який був мандрівним вчителем, і він, можливо, вчинив якісь знамення та чуда, але здається, що все закінчилось. Чули про Воскресіння з вуст самого Ісуса, але що це означало для них тоді? Ми теж чули багато разів про Воскресіння Ісуса, але що це означає для нас? Достатньо подивитися навколо: чи хтось, хто б приїхав сьогодні дуже здалеку і не чув Євангелії, а тепер жив би з нами чи зрозумів би, що означає Воскресіння, дивлячись на якість нашого повсякденне життя? У яке Воскресіння вірять ті, що за межами кінчика власного носа та життя більше нічого не бачать?

Але Воскреслий Ісус «потішає нас у кожній нашій скорботі, щоб ми самі могли потішити тих, які знаходяться в будь-якому стражданні, розрадою, яку ми отримуємо від Бога». В цих роздумах запрошуємо Тебе, Маріє, вірна Діво, щоб допомогла нам повернутися до тих моментів нашого життя, коли ми переживали, переживаємо, і точно не раз ще будемо переживати смуток, самотність, хворобу, страждання (своє та чуже), відхід і смерть когось близького. Це досвід гробу. Будь з нами, Найкраща Мамо, у всі ці важкі моменти, тому що найбільше саме в цих переживаннях ми відчуваємо спокусу діяти рефлекторно, зосереджуючись на тому, що заподіяло нам біль, на стражданні, що, зрештою, є джерелом смерті.

Зауважмо, що не долаючи спокуси зосередження на собі та своєму стражданні, досвід надії та обіцянка на майбутню радість Воскресіння стає неможливою. Смерть не може співіснувати з Воскресінням. Смерть має бути переможена, перш ніж можна буде пережити Воскресіння. Просімо Воскреслого Ісуса про таке переживання радості. Щоб воно могло відобразитися в нашому житті і щоб могло в майбутньому забезпечити нам підтримку та силу, завдяки якій зможемо подолати ці переживання, що пов'язують нас зі смертю, гріхом і злом.

Не сконцентруймося лише на собі. Зауважмо навколо нас інших людей: сумних, придавлених тягарем життя, замкнутих, депресивних. Як ми впливаємо на них? Чи часом своєю поведінкою і своїми словами не утверджуємо їх в їхніх станах? Чи не тікаємо від таких людей, керованих власним горем чи якоюсь лінню? Чи допомагаємо їм подолати смуток і зневіру до життя? Чи для таких людей і до всіх наших близьких ми є свідками Воскреслого Ісуса, який дає радість і дає її вдосталь?

Святий Йоан Павло II сказав, що є всі підстави припускати, що Богородиця була першою людиною, до якої явився Воскреслий Ісус. Маріє, ми теж у це віримо і тому благаємо: веди нас до Воскреслого Христа, веди нас туди, де є вічне світло. Дай нам разом із Твоїм Сином скуштувати радості, що не проминає. Діво вірна, просвіти наші очі, візьми нас за руку і безпечно веди до нашого вічного дому. Амінь.

Написав: о. Славомир Рудульський

Пресвята Матінко, Непорочна Маріє!

З радістю приймаю твоє запрошення до участі в Твоєму роздумуванні. В перші суботи відкриваєш Своє Непорочне Серце для кожного, хто прагне влити у своє серце ті найважливіші знаки, які Бог явив нам у Фатімі. Прошу, відкрий переді мною своє Серце. Наважуюсь просити про це з усією покорою, а також із дитячою сміливістю, бо хочу наслідувати Тебе, Маріє, і жити любов'ю до Твого Сина, прагну завжди тривати в стані благодаті і любити Твій Святий Розарій, нарешті – прагну все те, що тільки можу жертвувати в душі відшкодування за грішників. Даруй мені благодать мати частку в Твоєму розважанні Божих таємниць, і я обіцяю впроваджувати в життя Слово, яке увіллеш в моє мале серце, щоб воно ставало щораз Тобі милішим, до Тебе ближчим і подібнішим до Твого Непорочного Серця. Амінь.